

Сучасна політична та економічна ситуація в Україні є вкрай несприятливою, через падіння гривні та воєнні дії на Сході прямі інвестиції в економіку знизилися. У 2014 році обсяг прямих іноземних інвестицій в Україну в порівнянні з 2013 роком знизився на 12,2 млрд. дол. Причому, падіння інвестицій з Кіпру, через який український і російський бізнес традиційно реінвестують в Україну, склало 5,5 млрд. дол., а з Російської Федерації – 1,5 млрд. дол. Про це свідчить аналіз Українського інституту стратегій глобального розвитку та адаптації [4].

На основі вище зазначеного можемо виділити основні фактори залучення інвестицій: іноземні інвестори значним недоліком інвестиційного середовища України вважають правову, політичну та економічну непередбачуваність, відносять її до країн із підвищеними інвестиційними ризиками та вказують на неефективну дієздатність механізмів забезпечення ринкових прав і свобод іноземних інвесторів, захисту їхній майнових прав та інтересів [2].

Для подолання проблем та покращення інвестиційного клімату України необхідно здійснити такі заходи:

- збалансування структурного розподілу потоків ПІІ в економіку країни, а саме збільшення частки ПІІ у реальний сектор економіки;
- спрощення системи отримання дозвільних документів задля скорочення часу та кількості перевіряючих служб;
- спрощення процедури реєстрації прав власності нерезидентами;
- залучення інвестицій на правах державно-приватного партнерства;
- вкладення залучених інвестиційних коштів на першочергові та пріоритетні проекти інвестиційного розвитку, запобігання тіншовому відтоку капіталу з країни;
- проведення структурних реформ, враховуючи міжнародні рейтингові дослідження.

Отже, спостерігається зменшення обсягів прямих іноземних інвестицій в Україну, проте потенційно вона може бути однією з провідних країн із залучення іноземних інвестицій, оскільки цьому сприяє її величезний природно-ресурсний потенціал, вигідне економіко-географічне положення, наявність кваліфікованої робочої сили, значний внутрішній ринок тощо. Все ж таки про збільшення притоку іноземних інвестицій можна говорити, лише в тому випадку, коли наша держава, створить сприятливі умови для введення бізнесу, зменшить податковий тягар і забезпечить як політичну, так і економічну стабільність.

Список використаних джерел

1. Продіус О. І. Сучасний стан іноземного інвестування в Україні: проблеми та напрями їх вирішення / О. І. Продіус, Т. З. Бостанжі, Д. А. Горбатова // Економічний простір. - 2014. - № 86. - С. 15-24.

2. Чириченко Ю.В. Прямі іноземні інвестиції в галузевому розрізі // Чириченко Ю.В., Котко О.К.// Дніпропетровськ, ДВНЗ "ПДАБА". Економічний простір, № 84. 2014. С 46-56.

3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

4. Офіційний сайт Українського інституту стратегій глобального розвитку та адаптації [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://uisgda.com/ru/analitika/heading/monitoringi/>

Пронюк Тетяна Олександрівна

студентка спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організації і адміністрування (за

видами економічної діяльності)» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський.

Науковий керівник: к.е.н., доцент, Гоголь Т.В.

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ РОСЛИННИЦТВА

Сучасний розвиток аграрної сфери національної економіки України вимагає змін в організації виробництва як на регіональному, так і на міжнародному рівнях, що є основою для формування нового типу економічних відносин між економічними суб'єктами, а також організації нових механізмів сталого розвитку аграрних галузей, зокрема галузі рослинництва в сільськогосподарських підприємствах.

На всіх етапах розвитку сільського господарства одним із основних напрямів є виробництво продукції рослинництва, а обґрунтування заходів щодо його стабілізації і підвищення ефективності - загальнодержавним завданням. Актуальність проблеми ефективності сільськогосподарського виробництва, зокрема галузі рослинництва, за сучасних умов виходить на перше місце серед інших важливих проблем. Вирішення та реалізація проблеми – це формування реального добробуту населення країни, підвищення її продовольчої безпеки.

Рослинництво є первинним і основним шаблоном сільськогосподарського виробництва. Виробничо-технологічні процеси у рослинництві відрізняються великим різноманіттям і мають специфічні вимоги до виконання сільськогосподарських робіт. Ефективність і конкурентоспроможність галузей рослинництва визначається результатами і витратами виробництва, які у свою чергу залежать від того, наскільки ефективною є діюча система управління в господарстві. Важливим є застосування заходів, покладених у зниження витрат, що пов'язані з організацією і виробництвом продукції, її вдосконаленням, обліком та розподілом. Зараз стає ефективним використання переваг суспільного поділу праці і впровадження інтенсивних форм організації інноваційних процесів. Формування ефективного механізму сталого розвитку галузі рослинництва стає визначальним чинником рівня конкурентоспроможності національної аграрної економіки в умовах глобалізації.

Організація рослинницьких галузей у сільськогосподарських підприємствах (об'єднаннях) передбачає систему заходів, спрямованих на забезпечення виконання договірних зобов'язань по реалізації продукції, а також створення необхідних фондів для внутрішньогосподарського використання (продаж працівникам підприємства, насіннєвий і фуражний основний та страховий фонди, громадське харчування, фонди допомоги, тощо). При цьому головна увага приділяється організації використання земельних угідь на основі впровадження наукової системи землеробства, яка передбачає інтенсифікацію виробництва, відповідає ґрунтовим і кліматичним умовам підприємства, з метою одержання найбільшої кількості високоякісної продукції при наявному виробничому потенціалі і з мінімальними сумарними витратами на її одиницю.

При організації рослинницьких галузей у плані економічного і соціального розвитку підприємства відображають: питання організації земельних угідь, розглядають їх трансформацію у плановому році, заходи щодо поверхневого і докорінного поліпшення окремих ділянок, визначають витрати держави і власні витрати на проведення відповідних робіт; встановлюють розмір і структуру посівних площ відповідно договірних зобов'язань

і потреби підприємства в продукції рослинництва; рівень урожайності сільськогосподарських культур; нагромадження і використання добрив; захист рослин від шкідників, хвороб та бур'янів тощо. [2, с.87-91]. Також ефективність системи рослинництва залежить від організації використання земельних угідь, правильності обґрунтування структури посівних площ і комплексу організаційно-економічних та агротехнічних заходів щодо використання виробництва продукції.

Обґрунтування виробничої програми з рослинництва передбачає: використання земельних угідь та підвищення їхньої родючості; врожайність сільськогосподарських культур; обґрунтування посівних площ, виробництва і використання продукції рослинництва; внесення насіння, нагромадження і внесення добрив, захисту рослин, тощо.[1,ст.221-227]

Розглянемо можливі шляхи удосконалення управління галуззю рослинництва, куди входять:

1. Удосконалення управління інноваційною діяльністю у виробництві продукції рослинництва на сільськогосподарському підприємстві. Запропоновані напрями по вищевказаному пункті: впровадження нових сортів зернових культур на підприємстві; оптимізація структури посівних площ сільського господарства.[3,ст.459].

Особливості функціонування, як аграрного менеджменту, так і особливості управління виробництвом продукції рослинництва, повинні творчо застосовуватися керівниками та підприємцями в сучасних умовах господарювання, оскільки їх врахування та використання є необхідною передумовою ефективного ведення аграрного виробництва. Саме такий підхід дасть змогу уникнути помилок і надмірних витрат, пов'язаних з реконструкцією агропромислового комплексу. Сучасний етап розвитку виробничих відносин у галузі рослинництва вимагає від держави розробки дієвих механізмів і підходів, які б дали змогу підвищити ефективність виробництва, створити сприятливі інвестиційні умови, забезпечити конкурентоспроможність на споживчому ринку.

2. Удосконалення управління галуззю.

Запропоновані напрями по вищевказаному напрямку: комплектація штату агрономічної служби у відповідності із нормативами і потребою; впровадження періодичної атестації начальницького складу із розробкою (доопрацюванням) посадових інструкцій; запровадження служби маркетингу.

Список використаних джерел

1. Савчук В.К. Аналіз господарської діяльності сільськогосподарських підприємств / В.К. Савчук. – К.: Урожай, 2003. – 350 с.
2. Пеньова О.В. Облік виробництва екологічно чистої продукції рослинництва / О.В. Пеньова // Облік і фінанси АПК. - 2010. - №2.
3. Михайлов С.І. Економіка аграрного підприємства: Підруч. для екон.і технол. спец.аграр. вищ. навч. закл. I -II рівнів акредитації / Михайлов С.І., Ярова В.В., Заєць Г.В. та ін.: - К.: Укр. Центр духовної Культури, 2005. - 396 с.